

במלחמותינו, עלינו להכיר ולדעת איזה אינו-סוף של אימון, התמחות, סבלנות, שיפוט עדין, דיוק, חוש-אמן למעשה הנכון ברגע הנכון, משוקעים ביצירתו של החייל הטוב. אין «קשיות» בלבד מספיקה להנחיל מפלה לאיש כרומל: נדרשות גם תכונות אחרות בעלות אותו הערך. היה זה הלחץ שנתן סיר ג'וזף מור הגדול – אחד מטובי מאמני החיילים שהיו פעם – לאבות אבותינו לפני מאה וארבעים שנה. זה היה האימון להתמחות גבוהה, להבחנה עדינה ויכולת אישית של «הקלעים החדשים», אשר יצר את «הדיביזיה הקלה» היחידה במינה; זו הדיביזיה שהנחילה תבוסה לאינדיבידואליסטים הצבאיים של צרפת המהפכנית בשיטותיהם הם, סימה עשר שנים של תבוסות ופינויים בריטיים ולימדה תחת פקודו של ולינגטון את אירוסה, כיצד מנצחים את הבלתי-מנוצח. והרי זהו הדבר, אשר אימונם של כחות צבאנו החדש עומד, לפי מיטב הכרחי, להשיגו.

במלים אחרות: לא ננצח במלחמה זו על-ידי פוזה צעקנית, אלא ננצח בה כשם שניצחנו בכל המלחמות על-ידי זה, שנטפח בדרך של סבלנות, משמעת מאוונת ומאמץ בלתי-פוסק, את החיילים המשובחים ביותר בעולם; את האנשים אשר לא רק בכוח-שריריהם ואומץ-לבם, אלא גם בכושר-הסבל, בהבחנה מדוייקת, בתפישה מטופחת. וביומה אישית יעצרו כוח להתמיד יותר מכל יריביהם.

ב. תומם

עם פלוגות-מחץ בריטיות**

אם יודמן לך לפגוש ברחוב, או לראות בראי-נוע, חייל בריטי לכוש-מדים והמלה «קומנדו» על כתפו – וידעת שהוא אחד מחיילות-המחץ הבריטיים. גילו בממוצע – 27 שנים. אלה הם לוחמי גרילית מספר א' וצופים מצוינים שלא רבים כמותם. כל אחד ואחד נבחר לתפקידו בכחירה אישית. כיום מספרם רק אלפים אולם מיום כוחם הולך וגדול. אגדות רבות נרקמות סביב השגיהם, מהן הגיתנות לפרסום כיום, ומהן שרק בתום המלחמה אפשר יהיה לספרן.

כל יחידה, כל קומנדו (שם שואל מיחידות הבורים באפריקה הדרומית) מורכבת מחיילים שקבלו אימון חמור ועמדו במבחן. הם מתנדבים מכל ענפי הצבא, ובמיוחד מהרגימנטים של חיל-הרגלים.

«פושטים בנדוד» מודרניים אלה, הם בעלי דריכות וכושר גופני מעולה ביותר. ובדין, משלוח-ידם מחייבם להשיג שיאים בכל ענפי האספורט. אין הם יודעים לעולם, אימתי ובאילו תנאים, יידרשו לשוט באדמת האויב. הם יודעים יפה את מלאכת-השחיה, ההאבקות, ההתאגרות, הריצה, הקפיצה, האתות, ההריסה, נהיגת אוטו-טנק-אופנוע, והיו מלבינים פניו של אינדיאני בגישוש עקבות. שומה עליהם לדעת, כשהדבר יודמן להם, כיצד לגנוב רכבת. לנהוג בה ואחר להרסה.

שני הימים והלילות שבליתי עם יחידת קומנדו אחת היה, ללא ספק, הסיור עמוק-החיה ביותר מבין כל הסיורים שסודרו עיי מיניסטריון האינפורמציה בשביל כתבי-המלחמה, ואשר ראיתי – לא היה בגדר של הצגה מיוחדת למבקר.

בזמן שהותי במחנה הראשי חזרו שני אנשים ממסע של אימון-נסיון לאורך ולרוחב הארץ. הושמו לפנייהם המכשולים והתנאים הרגילים העלולים להודמן בשעת פשיטה אמיתית בארץ אויב. למעשה הובא כל חלק וחלק של אימונם הקשה לשמוש בפשיטת-נסיון זו.

riflemen *

** לפי «הרפרס מגזין», מרץ

ה"תכנית" או ה"בעיה" היתה – לעבור את הדרך מן המחנה לעיר מסוימת רחוקה כדי 120 מילים. תחום זמן של 8 ימים נקבע להשגת מטרת ההתקפה ולחזרה. את המוטל עליהם ביצעו בהקדם של 9 שעות בנכולות הזמן שנקבע להם. כשפתחו במסעם היו מצויידיים במנות שלשה ימים; ומשאלו – היה עליהם לחפש את מחיתם בכפרים. שום דרכיות, כסף, או תעודות-זהות לא היו אצלם. הם לא היו רשאים להשתמש בכבישים ראשיים, אלא אנוסים היו לעשות דרכם בארץ פנימה, בדרך מעופו של העורב, שתי וערב דרך הארץ. עם לילה היה עליהם להסתדר אצל אבר יידוהי ולדבר על לבו שיקחם ללינת-לילה בתור עובדי-אורח. שאם לא כן היה עליהם למצא גורן או ערמת חציר. ומשחסרו גם אלה, אנוסים היו לסדר מחנה נוח על מצע של צמחי-שרק או ענפי-אורן תוך צריף משופע בנוי בדי-עץ, או תוך מנהרה עשויה בדי-עץ ושיחים, בגודל המניח אפשרות לחול לתוכו.

קשיית פיסית הוא הכרח חיוני, כפי שנוכחו האנשים לדעת במסע-מבחן זה. ומסעם זה גם מבצעות פליגות-הקומנדו מצעות ממושכים, כתנאי-קרקע הקשים ביותר, ביום ובלילה. כל אחת מהן נשאה אתה מכשיר למדידת מרחק ההליכה והורשתה להוסיף רק 10 מיל מעל למרחק הכללי של המסע. ככשה או שתיים נגנבו ונשחטו ביד מאומנת. "רקות ופירות נלקחו מאת אכרים שלא חשדו כלום.

אימונם המיוחד בהכמת היער בא לידי שמוש פעמים מרובות. יכלתם לקרא מפות במהירות היברק ולשמרן בזכרון שעות רבות לאחר כך באמלה, תוך מסע דרך כפרים, נחלים ויערות בלתי-ידועים – נמצאה בעלת-ערך עצום בשבילם. וכן בחנו את יכלתם ללכת ימים רצופים ואתם אך מעט מזון ומים, ולהמשיך בכך תוך מינימום של שינה. נשקם היחיד במסע זה – סכין צבאי. את הטומיגן, אקדוח הקולט האבטומטי והאלה לא לקחו אתם. בפשיטות מיוחדות יש שנשאו אתם גם סוגים שונים של חלקי-ציוד הממיתים ללא רעש, שהשתמשו בהם עוד בשנת 1066 בקרב הסטינגס; פצצות ורימונים, המיועדים במיוחד לשימוש הקומנדו, היו נושאים אתם אם מטרתם היתה מטוג מסוים.

שליחותם בפשיטת-אסתרה מיוחדת זו היתה «לשאל» כל אוטו שלא ננעל מתוך הזנחה. וצריך היה לבצע עליו פעולות כאלו. שהיו מעוררות את חשד המשטרה לפעולות הגייס המשישי. דבר זה, כמוכן, היה בו כדי לסכן את מצבם עוד יותר. «פשיטה ידיוותית» זו עברה בהצלחה גמורה. והבואה הוכחה מספקת לכך, שהם יכלו להביא חרבן רב – וכן אינסורמציה חיונית על דבר האוכלוסיה והתנאים שבדרכם.

המחנה העיקרי בתוך חגורת שטחי-יער הרריים, נראה דומה למחנה ג'ונגל של «טרמפים» אמריקאיים. בקושי הכחנתי שהם חיילים לבושי-מדים, מכנסי חקי – כן – אולם רובם נשאו עליהם סטריים מצבע דגיל, וכובעי-צמר בדומה לאלה של גוסטי-מגלשים. מעולם לא היו לבושים מענלים. רוב הקצינים והחיילים עישנו מקטרות בזמן עבודתם.

קבוצה אחת התמחתה בהערת אש ושניה – באומדנת מרחקים; אחרים שוב עסקו בהסואת עצמם וציורם בצבע, באפר ובכוף. בזמן שהותי שם נוכחתי בשעור ובשיחה מלווה כתיבה בניר על גבי לוח. היה זה השעור המוזר ביותר ששמעתי בימי חיי – אמנות הריסת סנק או תסיטתו בחידות, והפכת הנשק נגד בעליו הקודמים.

מוג האויר באותו מחנה לא היתה חם ביותר, אבל אף אחד מהם לא היה לבוש מעיל ואני, אף כי הייתי לבוש יפה, הרגשתי קור. אין הם לובשים את מעיליהם אלא כשהם זקוקים להם באמת. השמירה על חום הגוף בשעת צינה – תורה היא, ותורה זו הם יודעים. שמיכה קלה לכל אחד – זהו ציורם לשעת הלינה. האימון החמור מאד חיסן את גופם חיסון יסודי.

הסדרת כוח-אויב והעלמות מהירה לאחר זה לתוך חלל התכלת, על מנת להמשיך במסע ביחידות או זוגות-זוגות, ללא אספקה ותחמושת – אלו הם אחדים ממשקיהם. הם מבצעים תפקידים שקרופוס שלם לא היה יכול לבצעם, אולם עשרים אנשים נופזים יכולים. אין הם מרגלים. במקרה שתופסים אותם, מדיהם מצילים אותם מגורל המרגל. מחריבים

לבושי-מדים הם, שהתנסו על דרך «השור המשחולל בחנות חרטינה». כל מה שהם נוגעים בו, שוב אין לו תקנה. הם שולחייאש וחבלנים ורוצחים והורסים את כל השנוא עליהם. באחד מלילות ביקורי לא עצמתי עין, לעומת זאת יצאתי בלויית קבוצה להסתכל בתרגיל של עליה על חוף מסולע ומסוכן.

היה ליל אפלה, לילה אידיאלי לפעולה כזאת. הגבעות והסלעים כמעט שלא נראו, אך הבחורים התקרמו, כשעיניהם ומוחם וגופם מאומנים לפעולה כזאת דוקא. אנו, המסתכלים, שפעלנו כזקיפים, לא ידענו שהם עלו על החוף, עד שקנו אחיזה עליו עם כל מטענם וציודם. ולא זו בלבד, אלא שכל פלוגת-הפשיטה כבר הסתובבה מאחורי גבנו מוכנה לרצח בדומיה. היה זה מיבצע קשה ביותר, אולם זהו יעוד חיתה של חיילות מיוחדים אלה.

כלי-השיט שהשתמשו בו שט בשקט ובמהירות של 25 מיל לשעה. אלו הן סירות מגוע, שטוחות-קרקעית, עם שריון העומד בפני כדורים, והמסוגלות להעלות ישר על החוף מחלקה שלימה, כלי-רכב ממונעים או פלוגת חיל-רגלים. בשעות הבוקר המוקדמות הוטעה פלוגת אנשים במרחק-מה החוף; מסוגלים היו לחמוק בשקט מעל לדפנות-הסירה, כשכל ציודם אתם, ולעלות בשחיה על החוף כשהם מחזיקים את הרובים מעל למים. ביצוע פעולה כזו מתוך יכולת לעלות על היבשה במצב של דריכות לקרב – אף זה אחד מענפי אימונם. וכן הם מקבלים אימון ימי בשתוף-פעולה מהודק עם הצי המלכותי. גם הקצינים וגם הסטורים קונים ידיעה בנוגע לנהוג של אניות המפליגות באוקיינוסים, לומדים את השמוש בסירות קטנות, הכולל עליה על החוף וירידה ממנו במהירות, ביום ובלילה, ובכל מזג-אוויר שהוא.

רק בזמן האחרון התחילו להגיע לעולם הרחב הספורים המרעישים והמהדימים על מעלליה של כנופיה זו. אין ספק, ששום תקדים או הרגל לא יכבלם ולא ישתקם.

סמל עברי

קומנדו עברית בחזית אפריקה

לא ידוע ברבים התפקיד החשוב שמלאה «הקומנדו» העברית הארץ-ישראלית במערכות-הדמים ליד קרן שבאריטריא, עם כיבוש שרשרת הרי אמבא-אלג'י כחבש ומבצר גונדאר. מתנדביה הראשונים של «הקומנדו» באו משורות פלוגת החפרים הארץ-ישראלית הראשונה (שהצטיינה בפעולות-ההגנה על הנסיגה בסן-מלו אשר בצרפת), ויתרם – מפלוגות ארץ-ישראליות אחרות. הייתה זו יחידה צבאית בלתי-סדירה, שנועדה לביצוע פעולות נועזות. «גדוד המות» כינו אותה. מתפקידה היה לבוא במגע ראשון עם האויב בנקודות המרוחקות והמסוכנות ביותר של החזית, לפלוש לארץ האויב בדרך של עליית-אפתעה על החוף, על מנת לרצוץ מבוכה בקרב האוכלוסיה. לחזור דרך קווי האויב לערפו על מנת לחבל בקשרי התחבורה שלו, לפוצץ גשרים, מחסנים, מיכלי-דלק וחמרי-מלחמה אחרים בדיגמיס ובצמר-גפן מפוצץ.

על כל אחד מחבריה הוטל – לאחר חדשי אימון אינטנסיבי ביותר אישם במצרים – לתתמחות בשחיה, בחתייה במשוטים, בארופנות, ביסודות הג'ורג'יסטו, ברכיבה על גמל ובהליכה ימים תמימים במרחבי-מדבר ללא מים. זולת זה היה החייל מקבל אימון צבאי כללי קפדני, ובכלל זה – ידיעה יסודית בשימוש בנשק אבטומטי חדיש.

א.

«הקומנדו» החלה בפעולותיה ליד קרן, כשהיא מצוידת ברובים אבטומטיים קצרים ודגמת אמריקה (הוא תת-המקלע חומי-גן), במרגמות, באקדוחים, ב«פני» (שילוב של פניון עם אגרוף), בחומר מפוצץ ומצית; וקרן – מבצר טבעי חזק, מוגן על-ידי עשרים אלף חיילים איטלקים וילידים, גורל המלחמה באדיטידיא היה תלוי בכיבוש זה.